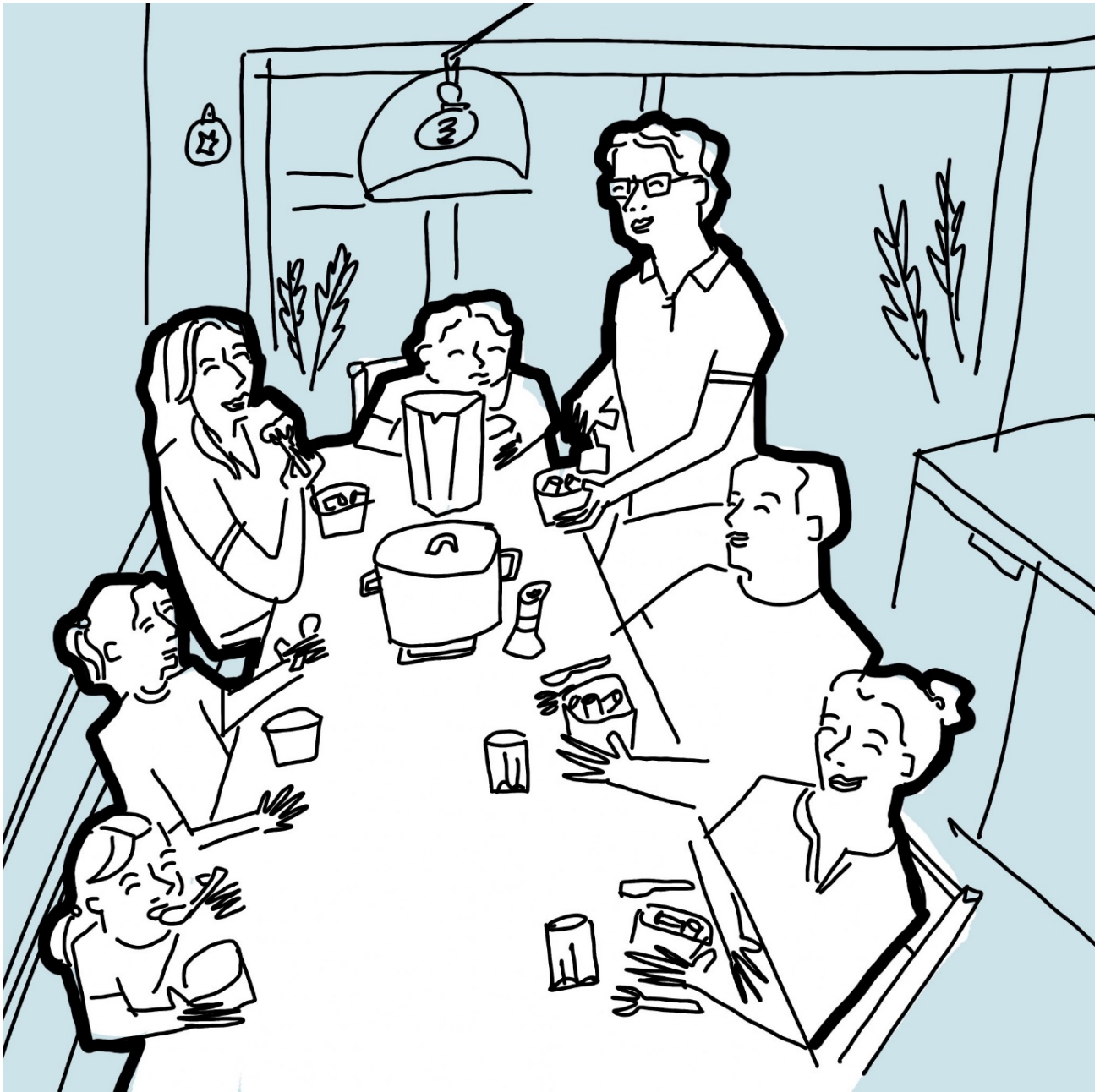

Tekening van Piera Mattioli, gastgezin met logees

Te gast bij...

Christa & Roel

Begin september waren wij te gast bij Christa, Roel en hun drie dochters van 12, 10 en 7 jaar oud. Momenteel verblijft er een echtpaar bij hen in huis uit Iran. We werden uitgenodigd voor het eten en Roel kookte Pasta alla Norma met extra kaas. Tijdens het eten vertelt de familie hoe het is om gastadres te zijn voor mensen op de vlucht.

Christa

“Ik ben hier mee opgegroeid. Mijn ouders hadden vroeger ook al geregeld vluchtelingen op bezoek. Ook bij een oom van Roel kwam dit voor. Voor ons is het normaal om gastvrij te zijn en mensen over de vloer te hebben. In de krant lazen we dat steeds meer vluchtelingen op straat belandden. We bezochten ook een tijd

lang de wake bij het detentiecentrum Kamp Zeist om tegen het beleid van het opsluiten van vluchtelingen te demonstreren. Dat was heftig. Via het Straatnieuws en vrienden kwamen we uiteindelijk in contact met STIL”.

Roel

“Ons oude huis in Lunetten was kleiner. Toch hebben we ook daar wel eens vrouwen opgevangen. De eerste die kwam logeren kwam uit Eritrea en logeerde elk weekend bij ons voor zes weken.

Doordeweeks logeerde ze bij een vriendin van ons. Dat was een goede regeling om het uit te proberen hoe het was om gastadres te zijn. Ik moest daaraan wennen. Vooral omdat we niet goed met elkaar konden communiceren en onze logee heel erg stil was. Daarna gingen we opzoek naar een groter huis; we wilden heel graag dat het een huis zou zijn waar we de ruimte zouden hebben mensen op te vangen.”

Christa

“Dit is ons gelukt. We hebben nu een huis in Utrecht waarbij er zelfs een aparte keuken is op de bovenverdieping. Hierdoor kunnen de logees en wij onze privacy hebben. Een ideale situatie voor ons. We vangen nu geregeld mensen op”.

“Het was onze droom om dit te kunnen doen”

“Als ‘goede burenen’, spreken we elkaar een aantal keer in de maand en soms eten we samen. Zeker als er een goede klik is, zien we elkaar vaker. Tijdens de ‘corona lockdown’ vingen we minder mensen op. Christa en ik werkten beiden thuis als hulpverlener en spraken onze cliënten online. Tegelijkertijd moesten we onze drie dochters thuisonderwijs geven. Dat was niet makkelijk. We hadden toen ook een gezin in huis met een kind van vijf jaar oud. Gezellig, maar het gaf toen iets te veel geluidsoverlast. Inmiddels gaan onze kinderen weer naar school en vangen we een Iraans echtpaar op”.

Roel

“Het moeilijkste aan mensen opvangen is om een einddatum aan de opvang te geven. Het liefst willen de mensen bij ons thuis blijven wonen. We kunnen ze niet helpen voor de duur dat ze hulp nodig hebben. We kunnen niet al hun problemen oplossen, maar wel een stukje helpen. Hoe communiceer je dit? Daarom is het wel fijn dat STIL ons hierbij helpt. Dan draag je niet alleen de verantwoordelijkheid voor het beëindigen van de opvang. Daarbij kent en begeleidt STIL de mensen die je in huis neemt, sociaal-juridisch en medisch”.

Christa

“We vragen altijd aan de kinderen of zij het goed vinden of we iemand in huis nemen. Als de kinderen het fijn vinden en er is een goede klik met de logees dan is dat altijd een goede indicatie dat het goed zit”.

Alice (12)

“Ik vind het wel leuk als er mensen zijn. Zeker als ze lekker kunnen koken! En het is fijn dat we ook gescheiden kunnen leven en niet de hele tijd samen hoeven te zijn. Soms is het eten trouwens echt heel vies! Een gastgezin had een keer een delicatessie uit Iran gemaakt en dat smaakte helemaal niet lekker”.

Roel

“Dat was een gerecht met speciaal geïmporteerde kruiden uit Iran. Maar dat viel niet goed in de smaak dus. Vooral niet bij de kinderen! Tot grote teleurstelling van onze gasten”.

**“We hebben een extra grote eettafel gekocht;
speciaal voor onze gasten”**

Christa

“Toen onze jongste dochter nog erg klein was gaf die aan dat ze het niet meer wilde dat we nieuwe logees in huis namen”.

Elisabeth (7)

“Sommige logees knepen steeds in mijn wangen. En dat deed pijn! Maar nu doen ze dat niet meer. Dus nu mogen ze weer komen”.

Roel

“Ondertussen hebben we al heel wat verschillende mensen opgevangen. Een daarvan was een Syrische studente. Dat werd echt een beetje een grote zus voor de meiden. Verder proberen we toch op een manier met elkaar te communiceren, ook al is de taal gebrekkig. Dan spelen we spelletjes of doen we “Just Dance” op de Wii. Voor dansen is geen taal nodig!”

Christa

“De kinderen gaan soms even buurten bij de gasten en kletsen. Dat vinden de gasten gezellig”.

Roel

“Wat bijzonder is aan zo’n ervaring om mensen in huis te nemen is dat je mensen echt beter leert kennen. Bovendien is het een kans om meer te leren over andere culturen, talen maar ook keukens. Al is het zeker ook confronterend als iemand op de stoep staat met één of twee tassen. Het maakt je nederig en dankbaar voor wat je hebt. Ik vind het goed om daarmee in aanraking te komen en me te realiseren dat er mensen zijn die gevaar lopen en alles achter moesten laten. Hier in Nederland zijn we vrij en liberaal, dus als je dan verhalen hoort, bijvoorbeeld van Iraniërs die christen zijn die gevaar lopen in hun thuisland, geeft je dat weer een heel nieuw perspectief op het leven”.

Christa

“Ik ben blij dat er in Utrecht veel instanties zijn die zich inzetten voor vluchtelingen. Je staat er dus niet alleen voor. Ongedocumenteerden kunnen op veel plekken terecht, denk aan plekken die dagbesteding of Nederlandse les geven. Wij hebben onze eigen vorm gevonden in het opvangen van mensen. We snappen dat je daar goed over na moet denken. Wat kun je wel en niet geven? Ik vind het zelf heel fijn dat wij vrienden hebben die ook opvangplek zijn en dat we hier over kunnen praten met elkaar”.

Interview door Anna Farrow, STIL, december 2020, tekeningen van Piera Mattioli.

De namen van de gezinsleden zijn gefingeerd omdat het gastadres onherkenbaar diende te blijven uit veiligheidsoverwegingen...